

РЕШЕНИЕ

№ 7750

гр. София, 11.12.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав**, в публично заседание на 08.12.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **7179** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

В постъпило по реда на чл.152 АПК на 14.07.2015г. оспорване от Н. П., гражданин на С., [дата на раждане] , е заявено недоволство от заповед № У. 5392 ПАМ 3619/ 13.07.2015г., издадена от началник сектор „Миграция“ – СДВР, с която е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) при Дирекция “Миграция” – МВР до отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка експулсиране съгласно Заповед № ЗДС-865/ 11.06.2014г. на внд директор на СДВР.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, мотивирани със следните твърдения: първо, актът, с който спрямо чужденеца е приложена мярката експулсиране, е издаден преди повече от година, не са предприети мерки по изпълнението му; второ, оспорващият пребивава в България от 17 години, сключил е брак с българска гражданка на 18.05.1999г., от който са родени две деца и живее в жилище, собственост на съпругата му в [населено място]; трето, не са изпълнени изискванията по чл.44, ал.6 ЗЧРБ чужденецът да е с неустановена самоличност, да е възпрепятствал изпълнението на заповедта и да е налице опасност от укриване.

Ответникът, началник сектор „Миграция“ – СДВР, не ангажира становище по делото. Съдът, след преценка на доказателствата и доводите на страните по реда на чл.236, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК, от фактическа страна установи:

Според писмо рег. № МГ 2690/ 10.06.2014г. на началник сектор „Миграция“ СДВР на

30.05.2014г. в сектора е получено писмо от Министерство на правосъдието, Централен софийски затвор, с което администрацията на сектора е уведомена, че на 19.05.2014г. след изтърпяване на наложеното наказание е освободен Н. П., който бил осъден на 3 години лишаване от свобода по чл.196 НК по н. о. х. дело № 18893/2011г. на СРС. Справките в информационните масиви показали, че чужденецът е имал статут на продължително пребиваващ в Република България до 25.02.1998г. на основание чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ /осъществяване на търговска дейност/, а от 2005г. до 2011г. са издавани временни карти по чл.31, ал.2 ЗЧРБ. На 19.01.2004г. е обявен за общодържавно издирване от И. С. – Б. с основание отвлечение. По молба на властите на държавата инициатор издирването е свалено на 07.05.2014г. През 2006г. е обявен за общодържавно издирване от 06 РУП СДВР като свидетел по следствено дело, като е издирен. На 04.12.2009г. отново е обявен за общодържавно издирване от СДВР по инициатива на СГС с основание чл.142, ал.2 т. 2 НК – отвлечение от две и повече лица. Издирен е и е приведен в Затвора. От 25.03.2005г. спрямо сръбския гражданин е наложена забрана за напускане на страната по пр.пр. № 2609/02г. на СГП по сл. дело № 38/04г. на НСлС. Към датата на докладната Н. П. е с неустановено местонахождение. При тези данни и на основание чл.42, ал.1, ал.2 и чл.42з, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.9 ЗЧРБ е предложено спрямо него да бъдат приложени мерките експулсиране и забрана за влизане в Република България за срок от 5 години. Със Заповед № ЗДС 865/ 11.06.2014г., издадена от внд директор на СДВР спрямо Н. П. са приложени принудителни административни мерки „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната за срок от 5 години“.

Според докладна записка рег. № У. 5392р 1966/ 13.07.2015г. на полицейски инспектор група К. сектор „Миграция“ – СДВР на 13.07.2015г. в сектор „Миграция“ – СДВР се явил гражданинът на С. Н. П.. По данни от информационните масиви спрямо него е издадена заповед № ЗДС 865/ 11.06.2014г., с която са му наложени принудителните административни мерки експулсиране и забрана за влизане в страната за срок от 5 години. Няма данни за регистрирано преминаване през ГКПП след цитираната дата. Сръбският гражданин притежава документ за задгранично пътуване №[ЕИК]/ 01.12.2000г. с изтекъл срок на валидност. С горните данни е мотивирано предложение до отпадане на пречките за изпълнение на заповед № ЗДС 865/ 11.06.2014г. жалбоподателят да бъде принудително настанен в СДВНЧ – Дирекция „Миграция“. Предложението е прието с произнасяне на оспорвания акт - със Заповед № У. 5392 ПАМ 3619/ 13.07.2015г., издадена на основание чл.44, ал.6, 8 и 10 ЗЧРБ и предвид обстоятелството, че е необходимо да се създаде организация за пътуване до страната за произход, което се явява пречка за незабавното изпълнение на наложената спрямо жалбоподателя принудителна административна мярка, е разпоредено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ.

Към жалбата, въз основа на която е образувано делото /л.14-15/, са приложени удостоверение за сключен на 18.05.1999г. граждански брак между Н. Б. П. и А. С. И., удостоверения за раждане на детето А. Н. П. и на детето Зинет Н. П., нотариален акт № 104, том XXIII нот. Дело № 5670/ 1998г. на I нотариус при СРС, с който И. и Т. Г. продават на А. И. апартамент № 98 в бл. 375 вх. „Д“, на IV етаж в[жк].

Със заповед № 513з 2674/ 28.04.2015г. директорът на СДВР оправомоща началника на сектор „Миграция“ – СДВР да налага принудителни административни мерки по чл.39а, ал.1 и чл.44, ал.6 ЗЧРБ. Преди това, на 04.09.2014г. директорът на Главна дирекция „Гранична полиция“ издава заповед № 6167, с която оправомощава

административни органи, сред които сектор „Миграция“ – С. да налагат принудителни административни мерки по чл.39а, ал.1 ЗЧРБ и чл.44, ал.5 и 6 ЗЧРБ.

При тази фактическа обстановка, съдът приема от правна страна:

По силата на чл.44, ал.1, изр.1 ЗЧРБ принудителните административни мерки по глава пета, раздел I ЗЧРБ се налагат със заповеди на председателя на Д., директорите на главните дирекции “Гранична полиция” и “Охранителна полиция”, директорите на Столичната и областните дирекции и директорите на регионални дирекции “Гранична полиция” на МВР или оправомощени от тях длъжностни лица. Разглежданият акт е произнесен в хипотезата на делегиране на правомощия, видно от заповед № 513з 2674/ 28.04.2015г. на директора на СДВР и следователно е издаден от компетентен орган по чл.44, ал.10 ЗЧРБ.

Спазена е формата по чл.59, ал.1 АПК със задължителните реквизити по чл.59, ал.2, т.1-8 АПК – посочени са релевантните по чл.44, ал.6 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ – наличието на Заповед № ЗДС-865/ 11.06.2014г. за налагане на принудителна административна мярка „експулсиране“ спрямо този чужденец; необходимостта да се създаде организация за пътуване до страната на произход; сведенията в докладна записка У. 5392р-1966/ 13.07.2015г. на група „К.“ при сектор „Миграция“, според която сръбският гражданин притежава документ за задгранично пътуване №[ЕИК]/ 01.12.2000г. с изтекъл срок на валидност. Така е дадена минимално необходимата конкретизация от фактическа страна защо жалбоподателят принудително следва да се настани в СДВНЧ и кой от алтернативните състави по чл.44, ал.6 ЗЧРБ се прилага – тази конкретизация се извлича пряко от съобразителната част на Заповед № У. 5392 ПАМ 3619/ 13.07.2015г. и косвено от докладна записка У. 5392р 1966/ 13.07.2015г., към което тя препраща. Не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт (ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС).

Съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл.146, т.3 АПК не се констатира. Производството е започнало съгласно чл.24, ал.1, пр.1 АПК служебно, след като служител на сектор „Миграция“ – СДВР след справка в информационните масиви е констатирал, че спрямо жалбоподателя е издаден акт за прилагане на ограничителните мерки „експулсиране“ и „забрана за влизане в страната за срок от 5 години“ и че притежаваният от сръбския гражданин документ за задгранично пътуване е с изтекъл срок на валидност. В хода му съгласно чл.36, ал.1, пр.1 АПК от длъжностни лица на сектор „Миграция“ – С. са събрали данни за положението на чужденеца и в този смисъл разглежданият акт е произнесен след като служебно фактите и обстоятелствата от значение за случая са изяснени по чл.35 АПК и са безспорно установени с доказателства, проверени и преценени от административния орган съгласно чл.36, ал.3 АПК. Не се релевират от страните, нито се констатира от съда съществени нарушения, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт – не се ангажираха доказателства, че жалбоподателят е молител в производство по издаване на разрешение за пребиваване в Република България, нито за адрес, известен на органите на Дирекция „Миграция“, където чужденецът ще пребивава, нито данни за разполагаемост със

средства за издръжка или задължителни застраховки. Поради това съдът приема, че оспореният акт е издадена в резултат на процедура, която е проведена без съществени процесуални нарушения по чл.146, т.4 АПК.

Актът е материално законосъобразен досежно основаниято на постановеното с него принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, включително досежно срока му с максимална продължителност от 6 месеца.

Н. П. е чужденец по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЧРБ, тъй като не е български гражданин. Същевременно е гражданин на трета страна според чл.3, т.1 от Директива 2008/115–няма гражданство на ЕС по чл.20, ал.1 от Договора за ЕС и не се ползва от общностното право на движение по чл.2, т.5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета от 15 март 2006г.

Със Заповед рег. № ЗДС-865/ 11.06.2014г. на внд директор на СДВР спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка – експулсиране. Незабавното изпълнение на този акт не е спирано, поради което от момента на издаването ѝ е следвало да бъдат предприети всички мерки за принудителното ѝ изпълнение.

С оглед на необходимост от създаване на организация за пътуване до страната на произхода със Заповед № У. 5392 ПАМ 3619/ 13.07.2015г. на ответника е разпоредено Н. П. да бъде настанен в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ, но за не повече от 6 месеца. Налице са материалноправните предпоставки по чл.44, ал.10 ЗЧРБ за това принудително настаняване в СДВНЧ, както и тези по чл.15, ал.1, б.”а” от Директива 2008/115, доколкото това е задържане с цел извеждане по глава IV от Директива 2008/115.

Жалбоподателят е чужденец по чл.2, ал.1 ЗЧРБ – гражданин на трета страна, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка експулсиране. Макар да се сочи адрес, на който да бъде локализиран, липсват данни Н. П. да разполага със средства за издръжка, задължителни застраховки и завръщане в страната на произхода си. Съвкупната преценка на тези данни обосновава предположението, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му мярка експулсиране. Изпълнено е и отрицателното условие по чл.15, ал.1 от Директива 2008/15 да не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. Разпоредбата визира т. нар. мерки за неотклонение по чл.9, ал.3 вр. чл.7, ал.3 от Директива 2008/15, от които чл.44, ал.5 ЗЧРБ урежда само задължителното явяване на чужденеца в териториалната структура на МВР по местопребиваването му. В случая не са изпълнени изискванията за прилагането ѝ по чл.72, ал.5, изр.1 ППЗЧРБ – няма подадена декларация по чл.313, ал.3 НК по образца по приложение № 7 от лице, задължаващо да предостави жилище и издръжка на Н. П., няма и представени доказателства по чл.72, ал.5, изр.1 ППЗЧРБ от такова лице, че разполага със средства за издръжката на този чужденец в размер, не по-малък от най-ниската социална пенсия в страната. Чужденецът нито твърди, нито доказва в процеса да има спестявания.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона-да се организира принудителното отвеждане на Н. П., респ. да се подготви връщането му и да се извърши процесът на принудително извеждане на този чужденец съгласно чл.15, ал.1 от Директива 2008/115. Целта на настаняването в СДВНЧ е да се обезпечи изпълнение на наложената принудителната административна мярка експулсиране. Доколкото принудителното настаняване в СДВНЧ ограничава правото на свобода, гарантирано с

чл.5, ал.1, изр.1 КЗЧПОС и чл.30, ал.1 от Конституцията, в случая то е съвместимо с тази гаранция. Касае се за задържане на лице с цел депортиране, постановено в съответствие с предвидена в закона процедура, което попада в обхвата по чл.5, ал.1, изр.2, буква (f), пр.2 КЗЧПОС като един от изчерпателно изброените случаи на допустимо лишаване от свобода.

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Разноски по делото не се претендират от страните и не се присъждат.

По изложените съображения съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу заповед № У. 5392 ПАМ 3619/ 13.07.2015г., издадена от началник сектор „Миграция“ – СДВР. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: